

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110
(març de 2022)

“Cap al X congrés
mundial de la IV
Internacional.”



La resistència dels pobles d'Europa davant la catàstrofe

La guerra oberta desfermada a Europa després de la brutal invasió d'Ucraïna per part de l'exèrcit de Putin ha estat la gota que ha desbordat el got de totes les crisis acumulades. Perquè ni la destrucció d'ocupació i forces productives, ni el desastre sanitari agreujat per la pandèmia, ni la ruptura de subministraments, ni els atacs a totes les conquestes socials com les pensions, els salaris o els convenis col·lectius, ni la inflació galopant van començar el 24 de febrer... En aquesta data es van accelerar passant al grau de morts massives i dislocació del conjunt de les relacions socials, polítiques, econòmiques del conjunt del continent europeu, amb repercussions al conjunt del mercat mundial.

La guerra pels mercats, pel control de l'energia i els principals productes alimentaris que lliuren els EUA, que sotmeten tots els governs europeus amb l'OTAN, i l'oligarquia que va saquejar la riquesa social a Rússia, té un àmbit mundial, perquè com bé va afirmar la Cimera de l'OTAN del 29 i 30 de juny, el principal rival/enemic és la Xina. Biden té necessitat de sotmetre Europa per fer front a la Xina, enmig de la crisi de descomposició que viu la societat nord-americana.

L'alineament/submissió de tots els governs de l'OTAN als EUA a la seva guerra contra Rússia i la seva guerra comercial contra la Xina va en contra dels seus propis interessos. Tot sembla indicar que serà la indústria europea, copejada per la manca de subministraments d'energia i amb la forçada “transformació verda” qui accentuarà el seu declivi.

Des d'aquesta Carta i a totes les nostres publicacions i iniciatives (com la Trobada de Madrid del 25 de juny) hem afirmat i defensat que l'únic interès dels treballadors i els pobles d'Europa és rebutjar tota Unió Sagrada amb els governs bel·licistes, rebutjar els pressupostos de guerra, posar davant la unitat en defensa de les reivindicacions més elementals, des del salari a la llibertat sindical i política, en una línia d'internacionalisme obrer seguint la tradició d'aquest.

És la línia de “Guerra a la Guerra”, on no hi ha bàndol favorable als pobles, perquè

aquesta guerra ho és contra tots els pobles. D'entrada, contra el poble ucraïnès i el rus.

L'objectiu dels Estats Units: destruir Europa

Des de la fi de la Primera Guerra Mundial, l'objectiu declarat de l'Estat nord-americà va ser reduir Europa i la indústria a la mínima expressió i només la lluita de classes ho va impedir.

Després de la Segona Guerra Mundial els Estats Units van contribuir a la reconstrucció de l'economia europea i els seus estats per por de la revolució proletària, en una situació en què la derrota del nazisme va arrossegar la burgesies europees i la classe obrera havia emprès en formes diverses la lluita pel poder.

El desig dels generals nord-americans era convertir Alemanya (el cor de la indústria europea) en un “camp de patates”. Els plans de reconstrucció, com el Marshall, es van desenvolupar sota l'estricta control nord-americà.

Avui, amb un mercat mundial en contracció oberta, el control d'aquest mercat i la brutal disputa per ell fa que l'administració Biden hagi saltat sobre l'ocasió per fer pagar els països europeus –a la seva burgesia, i per descomptat a la classe obrera, als seus drets i conquestes– la política bel·licista, els pressupostos de guerra, el rearmament. El qual no és un instrument de desenvolupament de les forces productives, un element que impulsi el conjunt de l'economia, sinó que és un factor agreujant de la descomposició del mercat.

La crisi de subministraments, la ruptura de la cadena alimentària, l'anarquia del mercat de l'energia només afavoreix les grans empreses, monopolis i multinacionals, que els Estats es veuen incapaços de controlar, és sens dubte l'expressió més acabada del caos que representa el capitalisme.

No és casualitat que els problemes es concentrin a Alemanya, cor industrial d'Europa, amb les relacions estretes amb tots els països limítrofs (Eslovènia, República Txeca, Àustria, Suïssa...) i amb el conjunt de la indústria europea avui amenaçada.

El profund estrip que travessa les ins-

titucions de l'estat burgès alemany i de tots els seus partits té aquesta base material. No és objecte d'aquesta carta fer un estudi detallat, però ho podríem resumir en allò que planteja Oskar Lafontaine (dirigent que ha trencat amb Die Linke i participa en un nou agrupament que qüestiona la política de rearmament del canceller socialdemòcrata Scholtz).

En efecte, fa unes poques setmanes va declarar: “Putin es frega les mans, perquè les sancions li omplen la caixa. Els cridaners anuncis del ministre de la desindustrialització Habeck, segons el qual es podrien aconseguir nous subministradors d'energia de Qatar, només són vent (...) L'objectiu de la política americana és impedir la conjunció de la tecnologia alemanya i les primeres matèries russes”.

Lafontaine resumeix en poques paraules, en una lògica econòmica racional, que les relacions d'intercanvi entre països productors de matèries primeres i països industrialitzats serien normals. Però el capitalisme no és racional, la recerca del benefici, la lluita per combatre la baixada de la taxa de benefici, l'intent per apoderar-se de tota la plusvàlua –motor de la lluita de classes– en suma, la guerra pel control dels mercats destrueix tota lògica econòmica racional. Assenyalava en última instància la necessitat de reorganitzar la societat amb un nou eix, és a dir la necessitat d'expropiar els mitjans de producció, distribució i canvi.

En aquest sentit mai els pobles d'Europa després de la Segona Guerra Mundial no han estat tan units quant a problemes a resoldre, però és impossible fer-ho en un marc nacional, i només és possible en una perspectiva dels Estats Units Socialistes d'Europa, que acabi amb el poder dels gàngsters de les multinacionals, dels corruptes oligarques i dels governs i institucions al seu servei.

La caiguda de Draghi, un símptoma per a tot el continent

El 20 de juliol va caure el govern Draghi. Govern format el febrer del 2021, que no va ser el producte d'unes eleccions sinó d'un acord entre els partits des de l'extrema dreta al PD (antic PCI).

Com va analitzar el New York Times diez després, “Una nova etapa de caos polític en un moment de període crític de la Unió Europea”

Draghi, ex president del BCE, era una autoritat europea a la defensa de les institucions i l'euro.

Es va presentar a Itàlia com el garant de les “reformes” a aplicar, és a dir, de la posada en pràctica d'un pla d'austeritat que acabaria amb els drets conquerits pels treballadors italians i fins i tot amb la lluita per la pau i les llibertats. Cal no oblidar que la Constitució italiana de 1947 afirma solemnement “Itàlia no participarà mai més en una guerra.”

Itàlia ha estat el país on hi ha hagut vagues als ports –Gènova, Liorna...– contra l'enviament d'armes, en què el 52 per cent de la població és partidària de la pau “sense condicions” segons xifres oficials.

Draghi va participar juntament amb altres 30 governants a la Cimera de l'OTAN el 29 i 30 de juny a Madrid. I tots –de bona o mala gana– van acceptar el dictat de Biden. Dictat contradictori amb el sentir dels pobles, en particular del poble italià... Draghi va caure com a producte d'aquesta contradicció, cosa que inclou els múltiples vericuetos de la política ita-

liana, i en particular l'enfonsament total dels partits tradicionals i en particular els cridats d'esquerra (la qual cosa electoralment immediatament no pot donar més que una “victòria” electoral a l'extrema dreta). A diferència de França o Espanya, on hi ha règims d'origen bonapartista o feixista, a Itàlia hi ha institucions que tradueixen el vot popular, expressant el caos.

Però un mes després de la unanimitat de Madrid al juny, quin govern europeu no està en crisi? La submissió als dictats de Biden no resol cap problema, ni unifica. Al contrari, augmenta la crisi i descomposició a cada país.

Resistència i reorganització

En ple estiu, són in comptables els elements de resistència, no només dels treballadors, sinó dels sectors mitjans tenallats per les conseqüències de la crisi, com ara els agricultors a Holanda, Alemanya o a l'Estat espanyol. Seria llarg detallar el panorama a nivell continental i a cada país.

Però hi ha lliçons comunes:

- A cap país la classe obrera està derrotada

- Els dirigents sindicals i polítics anomenats d'esquerra es troben amb immenses dificultats per imposar la Unió Sagrada

amb el capital o la seva traducció social, com a Espanya “el Pacte de Rendes”. En molts casos, com a França, tots els sindicats es pronuncien contra la reforma del sistema públic de pensions.

- Des dels governs, són en particular els partits socialdemòcrates o que usurpen el nom del socialisme, els que estan al capdavant de la política belicista arrossegant els partits “verds”, i en la majoria dels casos a les noves formacions: Podemos, Bloco (Portugal,) Syriza...

- En aquestes condicions, el sorgiment de moviments de ruptura lligats a l'impuls de la mobilització és un element determinant.

La NUPES a França, que prepara una Marxa sobre París a l'octubre per les reivindicacions, el sector de Die Linke que s'oposa als pressupostos de guerra i prepara una Conferència a l'octubre, la constitució a Roma el 9 de juliol d'un moviment “Vers la Unione Popolare” dirigit per l'exalcalde de Nàpols, etc. són alguns d'aquests signes de reorganització del moviment obrer.

En aquesta perspectiva donem continuïtat a la Conferència d'Urgència contra la Guerra del 9 d'abril, i a la Trobada Obrera Europea del 25 de juny a Madrid.

Els nostres compromisos...



15 d'octubre, convoquen a marxar a Madrid pels salaris i les pensions

Estigues informat a l'agost, visita la web de

INFORMACIÓN OBRERA
Tribuna libre de la lucha de clases

<https://informacionobrera.org>

AUDITORÍA PÚBLICA A LA SEGURIDAD SOCIAL
¿DÓNDE ESTÁN NUESTRAS COTIZACIONES?

Carta a Pedro Sánchez de 227 sindicalistes, per l'auditoria de la Seguretat Social (i més)

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>



Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta